

CAPÍTOL 1

La Júlia passava en aquell precís instant per davant del televisor, que, com sempre, estava engegat parlant sol. L'Anna, la seva mare, el tenia connectat tothora, encara que es trobés a la cuina o a l'habitació.

Estaven fent les notícies, i es veia l'accident d'un camió en una autopista molt a prop de Barcelona.

—Corre! Mare, vine! —va cridar la Júlia, tot buscant el comandament de la tele.

—Què passa? —va preguntar l'Anna, espantada, amb un plat d'ous a les mans.

—No és el camió del pare? —deia la Júlia mentre apujava el volum de l'aparell.

El soroll del plat pel terra i els ous trencats, amb els rovells grocs al descobert, van ser la resposta.

Una veu en off acompanyava aquelles imatges esgarri-foses:

«Aquest matí, a quarts de vuit, a l'altura del quilòmetre 170 de l'autopista AP-7, el camió amb matrícula 4670 DJK ha tingut un accident greu. El conductor, Josep Llop, ha estat traslladat a l'hospital de Bellvitge amb pronòstic reservat. Es creu que la causa de l'accident ha estat l'alta velocitat a què circulava. En el moment de l'accident, pas-

sava pel lloc un equip de televisió d'aquesta casa, que ha pogut captar les imatges que els estem oferint.»

A continuació es veia com al camió, just després de l'accident, s'hi produïa un petit incendi que cremava bona part de la cabina; al costat es podia veure la fotografia ampliada d'un llop corrent per una estepa. Era el grafit que el pare de la Júlia havia manat que li pintessin al remolc feia un parell de mesos.

El telèfon va començar a sonar insistentment. La mare i la filla continuaven mirant les notícies i ni tan sols el van sentir.

El telèfon continuava sonant. Després d'un lleuger pàrpelleig, la Júlia el va agafar.

—Digui'm? —va preguntar sense treure la vista del televisor.

—Anna Boix, si us plau?

—Com diu?

—Que puc parlar amb l'Anna Boix? Truco de la comissaria dels Mossos d'Esquadra. Sóc el sergent Martí Vilarassau.

—Un moment, que ara s'hi posa —va respondre la Júlia mentre apropava el telèfon sense fil a la mare—. És un sergent dels Mossos d'Esquadra —va dir tartamudejant.

L'Anna va agafar l'aparell com si fos un autòmat. Tot un munt de monosíl·labs li van sortir de la boca. Quan va acabar, va penjar el telèfon, va seure al sofà i es va posar les mans a la cara.

—És viu, encara és viu —deia entre sanglots—. És a la UVI.

Van passar uns segons que semblaven eterns.

—Anem! Ràpid! —va exclamar la mare eixugant-se les llàgrimes amb el davantal.

Després va agafar la bossa i va tancar el foc de la cuina; la Júlia, mentrestant, va sortir al replà i va prémer el botó de l'ascensor.

—Va, va, va —anava dient, mentre saltironejava tota nerviosa.

Van pujar a l'ascensor i van estar callades fins a la planta baixa. L'Anna s'havia posat les ulleres de sol per dissimular els ulls plorosos. En sortir al carrer, van aturar el primer taxi que passava.

—A l'hospital de Bellvitge, si us plau!

El taxista va pitjar un botonet del seu comptador i l'import es va digitalitzar en unes xifres vermelles a la pantalla.

Continuaven callades.

El conductor les observava pel retrovisor, però no es va atrevir a dir res. Era un bon professional que sabia quan els passatgers volien conversa, i aquelles dues no estaven per romanços. Va engegar la ràdio per fer-se una mica de companyia. La locutora informava que l'embús que hi havia a la sortida cap a Tarragona era a causa de l'accident d'un camió, el qual havia produït un incendi als arbustos de la mitjana de l'autopista...

—Apugi el volum, si us plau! —va demanar l'Anna a la vegada que agafava la mà de la Júlia.

Des de l'emissora donaven pas a una unitat mòbil que s'havia desplaçat al lloc dels fets per cobrir la notícia.

—Tot sembla indicar que el camió anava amb excés de velocitat... —deia una veu d'home—. L'accident no ha causat cap víctima mortal. El conductor ha estat traslladat en ambulància fa poc més de mitja hora. Aquí tenim un testimoni que ha vist com ha succeït tot.

—Segons ens han dit, vostè anava darrere del camió quan...

—Sí, sí, sí. —La veu d'un noi força atabalat va interrompre el periodista— ... ha estat increïble! Estava a punt d'avançar-lo quan de sobte el camió ha accelerat i ha fet un moviment molt estrany, com si el camioner s'hagués adormit o s'hagués desmaiat.

La Júlia va esclatar en un plor.

—Que el coneixen? —va preguntar el taxista sense poder dissimular la seva curiositat.

—És el meu marit —va dir l'Anna, mentre buscava un paquet de mocadors de paper.

—Permeti'm! —va contestar el taxista mentre li'n oferia un dels seus i abaixava el volum de la ràdio.

En aquell moment parlaven del temps.

—Gràcies!... Ens han dit que està greu —va continuar l'Anna.

—No es preocupi, ja veurà com se'n surt!

Al cap de cinc minuts, el taxi s'aturava davant la porta d'urgències de l'hospital i, després de pagar, es van acomiadar.

—La UVI, si us plau? —va preguntar l'Anna a informació.

—Per qui demanen?

—Pel pacient Josep Llop. Sóc la seva dona i ella és la nostra filla.

—Les estàvem esperant —va respondre una infermera—. El doctor Andreu Sastre és qui l'atén i ara mateix es troba al quiròfan. Si volen pujar, és a la planta novena. Per l'ascensor de l'esquerra hi arribaran més ràpid.

Aquell ascensor pujava a una velocitat de vertigen. Tant la mare com la filla, que no gosaven ni mirar-se, es van dedicar a observar els petits rètols que hi havia enganxats a les parets: «No fumeu, si us plau», «Es prega silenci», «Desconnecteu els mòbils».

Van obrir la porta que donava entrada a la UVI. Una gran vidriera els separava d'un llit on hi havia una persona tota intubada, amb la cara embenada i enganxada a un bon grapat d'aparells.

—Que són familiars? —va sonar una veu al seu darrere.

—Sí, és el meu marit.

—Sóc el sergent Vilarassau.

La Júlia primer es va fixar en la placa; després, en la foto del carnet, i a continuació, en els ulls...